

HOND TE KOOP

Hond te koop

Copyright © 2012 Marian Werkman

Auteur: Marian Werkman

www.marianwerkman.nl

Uitgeverij Boekenbent

Omslagontwerp & vormgeving: Lint. grafisch ontwerp

Detective

ISBN 978-94-6203-114-2

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Marian Werkman

Hond te koop

Een Mirjam Zomer detective

VRIENDEN VERWERFT MEN NIET
MEN HERKENT ZE

- WILHELM BUSCH -

THE REASON A DOG
HAS SO MANY FRIENDS
HE WAGS HIS TAIL INSTEAD OF HIS TONGUE

- AEROSMITH -

HOOFDSTUK 1

Mirjam Zomer vond het steeds moeilijker om haar dagen door te komen nu ze geen werk meer had. Eerst leek het haar wel prettig. Geen baas die haar commandeerde om op tijd haar opdrachten af te hebben, niet meer vroeg opstaan om voor dag en dauw te vertrekken, geen collega's die haar op de vingers keken en zeeën van tijd om te wandelen, te winkelen, naar de bioscoop te gaan en muziek te luisteren of een boek te lezen.

Na drie dagen verveelde ze zich al.

Sommige mensen leken geen enkel probleem te hebben met hun werkloze bestaan. Ze stortten zich op het huishouden of op de opvoeding van hun kinderen, ze begonnen aan een nieuwe hobby die al hun tijd opslokte of zetten zich in voor een buurtcomité dat de meest vreemde acties op touw zette.

“Kom nu brooddeegpoppetjes bakken”, stond er op de ruit van het jeugdcentrum.

Mirjam kon zich er niks bij voorstellen. Brooddeegpoppetjes. Alleen het woord al. Maar uit het onderschrift met de tekst “Er is maar een beperkt aantal plaatsen beschikbaar”, maakte ze op dat veel mensen daar kennelijk anders over dachten.

Ze bekeek haar verwaaide uiterlijk in de glanzende ruit. Haar lange donkerblonde haar viel warrig over haar schouders en haar jeugdige gezicht vertoonde een flinke blos door het sjouwen met zware boodschappen.

Eigenlijk moest ze eens een keer nieuwe kleding kopen, want je kon haar uittekenen in die spijkerbroek en haar sportieve truitjes. Maar dan moest ze wel het geld hebben voor een nieuwe outfit. En dat was nu net het probleem.

‘Lukt het allemaal?’ klonk het achter haar. ‘Als ik een handje kan helpen moet je het zeggen, hoor.’

In de spiegelende ruit verscheen het lachende gezicht van Rob Kanters, haar overbuurman. Hij was achter in de vijftig, had een mollig postuur en olijke blauwe ogen. Bijna net zo blauw als die van haarzelf, zag ze nu.

Mirjam draaide zich om. ‘Hoi Rob,’ zei ze. ‘Nee, het gaat wel, hoor. Ik had geen zin om de auto te pakken, maar ik heb iets te veel boodschappen meegenomen,’ wees ze. ‘Ik kon natuurlijk op de fiets, maar die heeft helaas een lekke band,’ legde ze uit. ‘Ik moet nog even kijken hoe ik dat op ga lossen.’

‘Geen probleem, ik wil je best even helpen,’ bood Rob nogmaals aan. ‘Dit is toch geen doen voor een jonge vrouw.’

‘Voor een oude vrouw dan wel?’ lachte Mirjam.

Rob pakte een boodschappentas op en zei: ‘Kom op, dan breng ik je even thuis.’

‘Dat hoeft echt niet, hoor.’

‘Zo’n aanbod moet je nooit afslaan, meisje.’

Meisje. Mirjam glimlachte om het woord. Ze werd nog vaak “meisje” genoemd. ‘Je lijkt niet ouder dan achttien,’ had haar vriendin Annelies weleens gezegd. Dat was natuurlijk overdreven, maar het vleide Mirjam wel om op haar achtentwintigste nog voor een studente door te kunnen gaan. Bovendien was het handig; veel mannen waren maar al te vaak bereid om iets voor Mirjam te doen of haar te helpen.

‘Ben je nu nog steeds “in between jobs” om het zo te zeggen?’ vroeg Rob.

‘Ja,’ zuchtte Mirjam, terwijl ze de andere tas oppakte en naast hem verder liep.

‘En geen zicht op iets anders?’

Mirjam schudde haar hoofd.

‘Begint het niet te vervelen?’

‘Inderdaad, het is eigenlijk niks voor mij om niets omhanden te hebben. Eerst dacht ik nog dat het vergelijkbaar zou zijn met een soort vakantie, dat ik het wel leuk zou vinden na die stressvolle baan bij Indigital. Maar het valt zo tegen.’

‘Vertel mij wat,’ beaamde Rob. ‘Ik heb ooit een burn-out gehad. Ja echt, ook in de bouw kan dat gebeuren, hoor! Alleen toen noemde men het nog niet zo. Ik was volgens de bedrijfsarts overspannen en dat heb ik geweten, zeg! Ik weet niet wat ik erger vond, die complete uitputting en vermoeidheid of het feit dat ik niet meer meetelde. Alle beslissingen werden buiten mij om genomen. Ik voelde me zo nutteloos. Maar ja, ik moest wachten tot ik weer zeker wist dat ik aan de slag kon. Gelukkig was ik mijn eigen psycholoog en kon ik mezelf goed aanpakken. Het belangrijkste was dat ik leerde delegeren.’

‘Net als ik nu,’ grijnsde Mirjam.

Ze passeerden een woonwijk met smalle straten, rijtjeshuizen met roodbruine muren en puntdakken en veel groen langs de wandelpaden. In de verte zag Mirjam haar flat al. Vijf verdiepingen hoog, een hoekige vormgeving met een plat dak en een stralend witte buitenkant. De blauwe kozijnen en grote ramen met brede balkons gaven alles een vertrouwde aanblik. Mirjam woonde op de derde verdieping. Haar woning was een mooi appartement, vond ze zelf. Niet al te groot, maar met genoeg ruimte voor haar alleen.

‘Zeg, ben je al op zoek naar een nieuwe baan?’ vroeg Rob. Hij bleef even stilstaan, pakte een roodbonte zakdoek uit zijn broekzak en wiste het zweet van zijn voorhoofd.

‘Als het niet gaat, til ik die tas wel,’ zei Mirjam bezorgd.

Rob schudde zijn hoofd. ‘Ik bied jou mijn hulp aan en dan moet ik het wel goed doen, hè,’ knipoogde hij. ‘Maar nu ontwijk je mijn vraag.’

‘Je hebt ook alles door,’ lachte Mirjam. ‘Ja, ik heb plannen om eindelijk eens een keer voor mezelf te beginnen. Dit ontslag is bij uitstek

een goede gelegenheid om mijn droom eens te gaan verwezenlijken.’

‘En die is?’ vroeg Rob nieuwsgierig.

‘Ik wil fotografe worden.’

‘Zo,’ zei Rob bewonderend. ‘Fotografe.’

Mirjam vertelde dat ze als kind al in de weer was met het fototoestel van haar ouders. De eerste keer bleek er geen rolletje in de camera te zitten. Die fout maakte ze nooit meer. Haar eerste onderwerpen waren haar ouders en haar broer en zus, tot die er genoeg van kregen om overall vastgelegd te worden. Mirjam volgde ze tot in de badkamer... Daarna verlegde ze haar aandacht naar de dieren op de kinderboerderij, de kinderen uit haar klas en de oude gebouwen in haar geboortestad.

‘Je weet misschien wel hoe dat gaat,’ zuchtte ze. ‘Zoals iedereen ging ik braaf studeren. Ik kon goed leren en mocht naar de universiteit, waar ik Engels studeerde en de studie informatica er maar meteen even bijnam, alsof het niets was. Mijn omgeving vond het geweldig dat ik zo’n studiebol was. Maar mijn hart lag bij de fotografie.’ Een glimlach speelde om haar lippen. ‘Er zijn nogal wat gekke foto’s van medestudenten geplaatst in ons studentenblad.’

‘En die waren door jou gemaakt?’

‘Vaak wel,’ antwoordde Mirjam. ‘Wat een leuke tijd was dat.’

‘Leuker dan je werk bij Indigital dus.’

‘Ja, het was gewoon niet zoals ik het me eerst had voorgesteld. Eigenlijk was ik nauwelijks bezig met mijn klanten, maar meer met alle rompslomp eromheen. Papieren invullen, vergaderen, studiedagen volgen, financiële zaken regelen. Ik leek soms meer een accountant dan een webdesigner. Mijn computer gebruikte ik voornamelijk om te mailen en brieven op te stellen.’

‘Toch snap ik niet dat je zelf ontslag hebt genomen. Ik bedoel, ze waren zo tevreden over je.’

‘Daar lag het niet aan. Ik wilde het gewoon niet meer. Ik wilde wat anders. En ja, daar moest ik eerst flink wat verlies voor overhebben.’

‘Verlies in inkomen, bedoel je?’